

Capitolul 8

Cuprinsul

Capitolul 8.....	1
Hrănirea celor patru mii de oameni.....	1
Fariseii cer un semn.....	3
Aluatul.....	3
Vindecarea orbului în Betsaida	5
Mărturia lui Petru	6
Domnul vorbește despre moartea și învierea Sa	7
Domnul vorbește despre ucenicie	8

Hrănirea celor patru mii de oameni

Marcu 8.1-9: În zilele acelea fiind din nou o mare mulțime și neavând ce să mănânce, Isus i-a chemat la Sine pe ucenicii Săi și le-a spus: „Mi-e milă de mulțime, pentru că stau deja de trei zile cu Mine și n-au ce să mănânce; și, dacă le voi da drumul la casele lor flămânzi, vor leșina pe drum; pentru că unii dintre ei au venit de departe”. Și ucenicii Săi I-au răspuns: „De unde va putea cineva să-i sature pe aceștia cu pâine, aici, într-un loc pustiu?” Și El i-a întrebat: „Câte pâini aveți?” Și ei au spus: „Șapte”. Și El a poruncit mulțimii să se așeze pe pământ; și, luând cele șapte pâini, a mulțumit, le-a frânt și le-a dat ucenicilor Săi, ca să le pună înaintea; și ei le-au pus înaintea mulțimii. Și avea câțiva peștișori; și, după ce i-a binecuvântat, a dorit ca și aceștia să fie puși înaintea lor. Și au mâncat și s-au săturat. Și au ridicat prisosul de firimituri: șapte coșuri. Și erau cam patru mii; și le-a dat drumul.

În aceste versete ni se relatează despre hrănirea celor patru mii de oameni. În capitolul 6.34-44 am găsit hrănirea celor cinci mii. Ne-am putea întreba de ce două evenimente atât de asemănătoare sunt relatate atât de aproape una de cealaltă. În plus, la prima vedere, acest eveniment pare a fi un miracol mai puțin important: sunt mai puțini oameni prezenți, este disponibilă mai multă hrană și, din punct de vedere numeric, a rămas mai puțin în ceea ce privește coșurile. Dar nu trebuie să judecăm niciodată întâmplările din Scriptură doar după aspectul lor exterior, ci să ne întrebăm mai degrabă despre semnificația spirituală.

Așadar, și aici, la o examinare mai atentă, vedem că cele două hrăniri au accente diferite:

În cazul hrănirii celor cinci mii, *acțiunea ucenicilor* era în prim-plan. Inițiativa a venit de la ei.

În hrănirea celor patru mii, *acțiunea Domnului Isus Însuși* este mai mult în prim-plan, deși și aici El Se folosește de ucenici. Această întâmplare ilustrează într-un mod deosebit *bunătatea, dragostea și grija desăvârșită și care se revarsă a Domnului* pentru cei care Îl urmează, chiar dacă este respins. Acest lucru este arătat clar de cuvintele de început ale Domnului din versetele 2 și 3.

Aceste diferențe sunt subliniate și de cantitățile diferite din relatări. În capitolul 6, rămân douăsprezece coșuri. Numărul doisprezece vorbește despre o administrare desăvârșită în legătură cu omul și cu acest pământ.

Aici sunt șapte pâini și rămân șapte coșuri. Numărul șapte vorbește despre desăvârșire, separată de fapta omului (compară cu [Geneza 2.1-3](#)). Numărul șapte este menționat la începutul și la sfârșitul hrănirii. Acest fapt accentuează caracterul complet și desăvârșirea divină a celor petrecute și, de asemenea, pare să indice plenitudinea grijii și bunătații divine pentru poporul Său.

Această bunătațe, dragoste și purtare de grijă a lui Dumnezeu au fost pentru poporul din acel timp și se vor revărsa asupra rămășiței strămtorate în viitor. Ele sunt valabile și astăzi pentru toți care doresc să-L urmeze pe Domnul respins.

Deși Domnul Isus Însuși este mai mult în prim-plan aici, El îi folosește totuși pe ucenici în acțiunile Sale și dorește să îi folosească ca și canale de binecuvântare. În aceasta se află din nou instrucțiuni practice pentru fiecare dintre noi.

Totul începe cu faptul că Domnul îi cheamă pe ucenici la Sine în prezența mării mulțimi și le dezvăluie simțămintele inimii Sale. Inima Sa plină de dragoste a văzut nevoile interioare, dar și exterioare ale fiecăruia dintre cei care veniseră la El. Și, având în vedere oamenii epuizați, care rămăseseră deja trei zile alături de El, pentru a fi învățați de El, El a fost *mișcat lăuntric*. Ca Slujitor desăvârșit, El nu și-a pus problema propriilor nevoi după trei zile istovitoare, ci S-a gândit doar la suferința și la nevoile ascultătorilor Săi. Acesta este Domnul nostru, care are și astăzi aceste sentimente neschimbate!

Așadar, la fel ca ucenicii, și astăzi El îi cheamă la Sine mai întâi pe fiecare dintre slujitorii Săi, pentru a le arăta sentimentele inimii Sale. Numai atunci Slujitorul este capabil să îi întâlnească pe ceilalți oameni în mod corect, plin de dragoste și compasiune, și să le ofere ceea ce au nevoie.

În ciuda experienței lor cu privire la atotputernicia Domnului lor în hrănirea celor cinci mii, ucenicii îi răspund Domnului în versetul 4 plini de îndoială, chiar dacă o exprimă cu grijă. Oare nu acționăm și noi adesea în același mod? Deși am experimentat deja ajutorul și puterea Domnului nostru în multe situații, începem să ne îndoim din nou în situații similare și nu avem o încredere reală în El.

Domnul răspunde îndoielilor ucenicilor într-un mod similar cu cel din capitolul 6.38, cu întrebarea directă: „Câte pâini aveți?”. Am amintit deja acolo că Domnul Se folosește întotdeauna de ceea ce este disponibil la noi. Nu ne putem aștepta să fim o binecuvântare pentru alții dacă nu avem nimic.

În versetele 6 și 7 ni se spune că Domnul mulțumește atât pentru pâini, cât și pentru peștișori. Nu putem face din aceasta aplicația că nu trebuie să considerăm nimic ca având valoare mică în Cuvântul lui Dumnezeu? Domnul vrea să facă totul mare, chiar și ceea ce noi am putea considera mic și neînsemnat.

Pâinile și peștii le găsim și în [Ioan 21.9-13](#), când Domnul îi invită pe ucenici la micul dejun. Hrana spirituală pe care ne-o dă Domnul este variată. Pe lângă ceea ce avem neapărat nevoie (pâinea ca hrană de bază), Domnul ne oferă și delicii speciale ca adaos (peștele). Și El dă întotdeauna din belșug: rămân șapte coșuri.

Fariseii cer un semn

Marcu 8.10-13: Și îndată, intrând în corabie cu ucenicii Săi, a venit în părțile Dalmanutei. Și fariseii au ieșit și au început să discute aprins împotriva Lui, cerând de la El un semn din cer, ca să-L ispitească. Și, suspinând în duhul Său, a zis: „Pentru ce cere generația aceasta un semn? Adevărat vă spun: Nicidecum nu i se va da un semn acestei generații”. Și i-a lăsat și, intrând din nou în corabie, a plecat spre partea cealaltă.

Spre deosebire de ceea ce s-a întâmplat după hrănirea celor cinci mii, aici Domnul se urcă în corabie împreună cu ucenicii Săi. Prin aceasta recunoaștem că Domnul nu este doar activ *pentru* noi în ceruri (Marcu 6.45,46), ci este și *cu* noi, pentru a ne sprijini în călătoria noastră pe acest pământ. Și pe acest drum, în urmarea Domnului există opoziție, deoarece lumea încă Îl respinge. Din nou, fariseii se împotrivesc Domnului. Ei vin să se certe cu El și cer un semn de la El, ceea ce era specific iudeilor (1 Corinteni 1.22). Dar, având în vedere numeroasele semne care se întâmplaseră deja, această întrebare a fariseilor nu face decât să dezvăluie necredința și dușmănia lor față de Domnul. Ei doreau un semn *din cer*, pentru a-l folosi împotriva Lui. Voiau să-L pună împotriva lui Dumnezeu, pe care Îl recunoșteau în exterior. În necredința lor gândită, ei nu au vrut să recunoască faptul că tocmai Fiul lui Dumnezeu era *semnul* din cer, așa cum se arată clar mai ales în Evanghelia după Ioan (de exemplu, Ioan 6).

Este până astăzi un fapt, că mulți oameni vor „să-L recunoască pe Dumnezeu”, dar Îl neagă pe Fiul Său. Rămâne însă valabil faptul că drumul spre Dumnezeu duce doar prin lucrarea și Persoana Fiului.

Această respingere conștientă a Persoanei Sale L-a lovit profund pe Domnul. El a suspinat profund în duhul Său. Aceasta este mai mult decât suspinul din capitolul 7.34. Deoarece nesinceritatea era motivul cererilor lor, Domnul nu s-a conformat dorințelor fariseilor.

Deoarece fariseii de aici, în răutatea lor, L-au respins și L-au exclus pe Domnul, situația lor era fără speranță. El i-a părăsit. Aceasta este o expresie puternică, care are sensul de „a lepăda” și „a renunța, ca fiind fără speranță”. Este așa cum se spune într-o cântare: „În cele din urmă, El merge trist mai departe; oh, atunci e vai de tine”.

Aluatul

Marcu 8.14-21: Și au uitat să ia pâini și nu aveau decât o pâine cu ei în corabie. Și El le-a poruncit, spunând: „Fiți atenți, feriți-vă de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!” Și ei se gândeau în ei înșiși, spunând: „Pentru că nu avem pâini”. Și Isus, știind aceasta, le-a spus: „Pentru ce vă gândiți că nu aveți pâini? Nu pricepeți încă, nici nu înțelegeți? Aveți inima împietrită? Având ochi, nu vedeți? și, având urechi, nu auziți? și nu vă amintiți? Când am frânt cele cinci pâini pentru cei cinci mii, câte coșnițe pline cu firimituri ați ridicat?” Ei I-au spus: „Douăsprezece”. „Și când am frânt cele șapte pentru cei patru mii, câte coșuri pline cu firimituri ați ridicat?” Și ei au spus: „Șapte”. Și El le-a spus: „Cum nu înțelegeți încă?”

În acest pasaj, Domnul trebuie să le dea ucenicilor o învățătură serioasă. Citim că ei au uitat să ia cu ei pâini. Domnul, în înțelepciunea Sa, Se folosește de această împrejurare pentru a le arăta că nici ei nu înțeleseseră încă puterea și harul Său și că și ei, ca și fariseii din pasajul anterior, erau încă marcați de necredință.

El Se folosește de această ocazie pentru a-i avertiza cu tărie împotriva *aluatului fariseilor* și a *aluatului lui Irod*. Acestea sunt cele două grupuri de oameni care în această Evanghelie au ieșit

deja în evidență prin împotrivirea lor față de Domnul. În [Matei 16.6](#) se adaugă *aluatul saducheilor*.

Din [Matei 16.12](#) devine clar că, prin imaginea aluatului, Domnul se referă la *învățăturile* acestor grupuri. La ce se referă aceste trei feluri de „aluat”?

Aluatul fariseilor este „fățarnicia” ([Luca 12.1](#)); *o religiozitate și o pietate exterioară*, o „formă de evlavie” care se manifestă prin *ritualism*, în parte numai respectarea tradițiilor și obiceiurilor proprii.

Prin *aluatul saducheilor* putem înțelege raționalismul și atitudinea de liber-cugetător (ateismul). [Faptele Apostolilor 23.8](#) arată care era învățătura saducheilor: ei negau tot ceea ce nu puteau explica cu mintea lor.

Aluatul lui Irod vorbește despre asemănarea cu lumea. Este dorința de a fi onorat în lume și de această lume.

Domnul compară aici aceste trei învățături cu „aluatul”, care are proprietatea de a pătrunde rapid în întreaga masă. El este folosit în Scriptură pentru a prezenta răul nejudecat, care face ravagii în jur, infectându-i pe alții (vezi și [1 Corinteni 5.6,8](#)).

Aceste trei învățături sunt pericole care îi amenință pe ucenicii Domnului în timp ce Îl urmează pe Domnul lor.

Cât de repede ne aflăm și noi în pericol - asemenea fariseilor - de a fi „fățarnici”, prezentând în exterior ceva ce nu este prezent în ființa noastră interioară. Sau Îl urmăm pe Domnul doar din simpla obișnuință, și nu din toată inima noastră. De asemenea, devine periculos și atunci când - asemenea saducheilor - urmăm propriile noastre opinii în urmarea Domnului și dăm loc voinței noastre proprii. Iar un pericol deosebit de mare în zilele noastre este asemănarea cu lumea.

De aceea, Domnul ne spune și nouă: „Fiți atenți, feriți-vă”. Trebuie să fim vigilenți (să fim atenți), dar și să tragem consecințele necesare și să ne îndepărtăm (să ne ferim) de aceste lucruri.

Un mijloc de a ne păzi de aceste pericole este să nu uităm să „luăm pâini cu noi”. Atunci când suntem preocupați cu Domnul nostru, „Pâinea vieții”, și Îl luăm pe El și cuvântul Său cel bun în viața noastră practică, nu suntem atât de sensibili la aceste învățături și pericole.

Ucenicii nu au înțeles cuvintele de avertizare ale Domnului. Ei le-au raportat la împrejurările lor și, astfel, nu au recunoscut semnificația lor spirituală. La aceasta s-a adăugat ignoranța lor cu privire la măreția Persoanei Sale. Domnul le pune ucenicilor o serie de întrebări de cercetare, care sunt relevante și pentru noi. Toate acestea indică diverse deficiențe ale ucenicilor:

- *Pentru ce vă gândiți că nu aveți pâini?*
 - Semnificație: lipsa de încredere în Domnul.
- *Nu pricepeți încă?*
 - Semnificație: lipsa de atenție în timpul experiențelor lor din trecut.
- *Nu înțelegeți?*
 - Semnificația: lipsa de înțelegere spirituală.
- *Aveți inima împietrită?*
 - Semnificația: lipsa de sensibilitate față de lucrurile divine.
- *Având ochi, nu vedeți?*

- Semnificația: lipsa de folosire a aptitudinilor lor spirituale în ceea ce privește faptele Domnului.
- *Având urechi, nu auziți?*
 - Semnificația: lipsa în folosire a aptitudinilor lor spirituale în ceea ce privește cuvintele Domnului.
- *Nu vă amintiți?*
 - Semnificația: Lipsa de contemplare retrospectivă și de păstrare a cuvintelor și faptelor Domnului.

Vindecarea orbului în Betsaida

Marcu 8.22-26: Și El a venit la Betsaida. Și I-au adus un orb și L-au rugat să-l atingă. Și, luându-l de mână pe orb, l-a scos afară din sat și, scuișând pe ochii lui, Și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat dacă zărește ceva. Și el, privind în sus, a spus: „Zăresc oameni, pentru că îi văd ca niște copaci umblând”. Apoi Și-a pus din nou mâinile pe ochii lui și el a văzut limpede. Și a fost vindecat și vedea totul deslușit. Și l-a trimis la el acasă, spunând: „Nu intra în sat”.

Vedem din nou că Domnul a fost pe pământ ca Fiu al lui Dumnezeu, căci cine altcineva putea vindeca un orb? Dar Îl vedem din nou și ca Slujitor desăvârșit, plin de compasiune, ajutându-l pe orb. Ca atare, El nu a acționat niciodată după același model. Acest lucru este evident, de exemplu, în diferitele vindecări ale orbilor din Evangheliile (de exemplu, [Luca 18.35-43](#); [Ioan 9](#)).

Orbirea este, și aici, o caracterizare a omului natural în păcatul său. El este orbit și incapabil să vadă clar. Dar și în acest caz sunt cei care vin în ajutorul orbului și îl conduc la Domnul. La fel, se pune din nou întrebarea pentru noi dacă suntem cei care îi conducem pe alții la Domnul, fie într-un mod foarte practic, fie și în rugăciune.

Ca și în capitolul 7.33, Domnul nu acționează aici în mod public. El l-a separat pe orb de mulțimea necredincioasă a oamenilor, pentru a fi singur cu el, pentru a-l ajuta individual. El nu a vrut să „facă un spectacol” pentru popor sau să-și sporească reputația prin minuni.

Așa cum este specific pentru Marcu, acțiunile Domnului sunt descrise cu lux de amănunte. El a pus o parte din saliva Sa pe ochii orbului. Acest lucru indică faptul că totul trebuie să vină de la El, dacă trebuie să ducă la vindecare.

Domnul îl vindecă pe acest orb în două etape, care sunt foarte semnificative. Nu este vorba doar de a avea capacitatea de a vedea, ci și de a putea folosi această capacitate în mod corespunzător, văzând cu înțelegere. Ceva asemănător se găsește în învierea lui Lazăr din [Ioan 11.44](#). La cuvântul Domnului, Lazăr avea viață, dar nu putea încă să meargă.

Putem privi această vindecare în două etape sub două aspecte:

1. Mai întâi, această vindecare oferă *o imagine a stării ucenicilor în ceea ce privește cunoașterea pe care o aveau despre Domnul*. Ucenicii credeau în El, dar nu realizaseră încă adevărata Sa putere divină, care este suficientă pentru orice situație. Acest lucru este clar din pasajul anterior. Ei vedeau încă în mod neclar. Ei au văzut clar doar după venirea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii. Acest moment este indicat în cea de-a doua etapă de vindecare.
2. Această vindecare este, de asemenea, *o imagine a procesului de creștere a fiecărui om care a primit o viață nouă*. Noii convertiți văd adesea „oamenii ca pe niște copaci”. Ei sunt înclinați să îi vadă pe ceilalți credincioși ca fiind supradimensionați și să se sprijine

pe frați și pe surori și să îi ia drept exemplu. Dar este important ca această stare să nu dureze mult timp, ci, în schimb, să ajungă personal la cunoașterea Domnului și să cunoască *frumusețile Sale*. Desigur, nu vom ajunge niciodată pe deplin la această cunoaștere pe pământ, deoarece este un proces constant de creștere. „Ci creșteți în harul și în cunoașterea Domnului nostru” (2 Petru 3.18). Și totuși, este important să lăsăm să ni se deschidă din timp ochii pentru a-L cunoaște pe Domnul Însuși. Atunci vom avea o perspectivă corectă pentru noi înșine și pentru oamenii din jurul nostru. Și, asemenea ucenicilor, și noi putem „vedea deslușit” doar dacă lăsăm Duhul Sfânt să lucreze nestingerit în noi și ne lăsăm călăuziți de El (Romani 8.14).

În versetul 25 se spune că orbul a fost „vindecat”. Nu știm dacă acest om a devenit orb doar după ce s-a născut. Dar cu siguranță că Domnul vrea să arate și prin această expresie că El consideră starea de „a vedea limpede” ca fiind starea normală, obișnuită, dorită de El. De aceea, ar trebui să fie întotdeauna preocuparea noastră sinceră de a-L lăsa pe El să ne deschidă zilnic ochii, pentru a recunoaște corect adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și a-l pune în practică.

Mărturia lui Petru

Marcu 8.27-30: Și Isus și ucenicii Săi au plecat în satele din Cezareea lui Filip; și pe drum i-a întrebat pe ucenicii Săi, spunându-le: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” Și ei I-au răspuns, zicând: „Ioan Botezătorul; și alții, Ilie; iar alții, unul dintre profeți”. Și El i-a întrebat: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Și Petru, răspunzând, I-a spus: „Tu ești Hristosul”. Și El le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui despre El.

În timp ce în pasajele anterioare Domnul Se revelase mai ales prin *faptele Sale*, aici este vorba în mod deosebit despre semnificația *Persoanei Sale*; mai întâi pentru popor în general, apoi pentru ucenici.

Vedem cum Domnul merge cu ucenicii Săi la Cezareea lui Filip, zona cea mai nordică a graniței lui Israel. Pe drum, El le pune ucenicilor întrebarea semnificativă: „Cine zic oamenii că sunt Eu?”. El Însuși știa răspunsul, desigur, dar a pus întrebarea din pricina ucenicilor. Aceștia trebuiau să ajungă să mărturisească cu buzele lor că lumea nu recunoștea drepturile și Persoana Domnului și că toate raționamentele oamenilor nu se apropiau de adevărul despre Persoana Sa.

În enumerarea descrescătoare, pe care ucenicii o fac Domnului, iese la iveală toată ignoranța oamenilor necredincioși. Ei văd în El doar un om, așa cum vede lumea de astăzi. Ei sunt aproape gata să-L accepte pe Domnul ca pe un om nobil și mare, dar nu-L recunosc ca Fiu al lui Dumnezeu.

Întrebarea pe care Domnul o pune aici este, de asemenea, întrebarea decisivă pentru fiecare om de astăzi. Totul se decide în legătură cu Persoana Sa (Faptele apostolilor 4.12).

Ce răspuns Îi putem da noi - care știm atât de multe despre El - Domnului la această întrebare? Petru putea răspunde cu certitudinea credinței: „Tu ești Hristosul”.

Ce contrast cu ceea ce spuneau oamenii despre El. El este „Hristosul”, Unul lui Dumnezeu. Petru Îl mărturisește pe Domnul în toată demnitatea și autoritatea pe care I le-a dat Dumnezeu.

O comparație a acestor versete cu pasajul paralel din Matei 16.13-20 arată o diferență semnificativă în relație. În Matei, ca răspuns la mărturisirea lui Petru, Domnul vorbește despre Adunare și despre cheile Împărăției; aici nu citim nimic despre aceasta. De ce este așa? O

explicație se află cu siguranță în partea mai amplă a mărturisirii lui Petru relatată în Matei. Acolo, Petru spune că Domnul este *Hristosul și Fiul Dumnezeului celui viu*. Adunarea se bazează pe Domnul ca Fiul al Dumnezeului celui viu. Ea nu se bazează pe El ca fiind Hristos sau Mesia. Ca Mesia, El este în primul rând în legătură cu Israel. În Matei, așadar, revelația merge mai departe decât în Marcu. Cât de desăvârșită și în conformitate cu caracterul pasajelor respective este relatarea divină!

Domnul le poruncește ucenicilor să nu spună nimănui despre El. Timpul de a-L vesti public ca fiind Mesia promis lui Israel se încheiase. Israel nu a vrut să-L recunoască pe Domnul ca Mesia, așa că El nu se mai adresa poporului în acest caracter.

Domnul vorbește despre moartea și învierea Sa

Marcu 8.31-33: Și a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să sufere multe și să fie respins de bătrâni și de preoții de seamă și de cărturari și să fie omorât și după trei zile să învieze. Și El le vorbea deschis despre acest lucru. Și Petru, luându-L deoparte, a început să-L mustre. Iar El, întorcându-Se și văzându-i pe ucenicii Săi, l-a certat pe Petru, spunând: „Pleacă înapoia Mea, Satan! pentru că gândurile tale nu sunt la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor”.

În schimb, Domnul începe să-i învețe pe ucenicii Săi că, în calitate de „Fiul Omului”, El trebuie să sufere, să moară și să învie. Faptul că Domnul a învățat aceste lucruri arată cât de importante și bogate în conținut sunt aceste teme. De trei ori în Evanghelia după Marcu Îl găsim pe Domnul vorbind despre ceea ce avea să se întâmple cu El, și întotdeauna suferința, moartea și învierea Sa sunt menționate împreună ([Marcu 8.31](#); [Marcu 9.31](#); [10.32-34](#)).

Atunci când El vorbește în acest fel despre Sine Însuși, Îl vedem ca fiind Cel care cunoștea sfârșitul de la început, care știa tot ceea ce avea să vină asupra Sa; mai ales și despre conducătorii poporului lui Israel (de exemplu, [Isaia 53.3](#), unde „oameni” înseamnă mai degrabă cei sus puși). Când luăm în considerare acest lucru, cât de mare ne pare atunci comportamentul Domnului față de acești oameni de rang înalt în timpul umblării Sale pe pământ. El a fost într-adevăr Cel care „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința” ([1 Petru 2.23](#)).

Petru nu a putut înțelege aceste cuvinte ale Domnului despre suferința și moartea Sa și astfel L-a mustrat pe Domnul. Petru Îl iubea foarte mult pe Domnul, iar reacția lui s-a bazat pe o lipsă de înțelegere a lucrurilor care urmau să se întâmple Domnului. Ca iudeu drept-credincios, el spera în Împărăția și domnia cu Mesia. Un Hristos suferind și muribund nu avea loc în gândurile sale. Cu toate acestea, după cum reiese clar din descrierea din versetul 32, cuvintele sale nu au fost o simplă izbucnire de emoție, ci o acțiune gândită și serioasă, pe care Domnul trebuie să o mustre cu asprime.

Gravitatea consta în faptul că, în acele momente, Petru a devenit un instrument al lui satan, care dorea să-L abată pe Domnul de la calea ascultării Sale și să-i descurajeze pe ucenici prin rușinea crucii. Tocmai imaginea ucenicilor Săi, pe care satan voia să-i doboare, L-a determinat pe Domnul să îl mustre atât de aspru pe Petru și să îi descopere motivele. Petru nu se uita la ceea ce este al lui Dumnezeu; nu vedea descoperirea gloriei lui Dumnezeu pe cruce, ci vedea „cele ale oamenilor”. El a preferat - deși poate în mod inconștient - gloria omului în locul rușinii crucii.

Și noi suntem capabili de ceea ce a făcut Petru aici. Dacă nu suntem atenți, putem deveni o unealtă a lui satan. De aceea, ar trebui să Îi cerem Domnului nostru prudență și luciditate, astfel încât să putem recunoaște când satan încearcă să ne ispitească.

Domnul vorbește despre ucenicie

Marcu 8.34-38: Și, chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a spus: „Oricine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și salveze viața, și-o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, și-o va salva. Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, și și-ar pierde sufletul? Pentru că, ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri”.

Lucrurile oamenilor și lucrurile lui Dumnezeu, pe care Domnul le abordase în versetul 33, sunt complet opuse între ele. Una exclude pe cealaltă. Domnul dezvoltă acest gând în aceste versete, în care vorbește despre consecințele unei adevărate ucenicii. El arată - impulsivat de reacția lui Petru - că există un mare obstacol pentru cel care vrea să-L urmeze: *eu-l propriu, ego-ul uman*.

Dar Domnul nu numai că arată obstacolul, ci dă și sfaturi despre cum să ne comportăm față de el:

1. „să se lepede de sine însuși” – Lepădarea de sine înseamnă o negare a legăturilor, un „a spune nu” față de sine însuși. Aceasta arată cum ar trebui să ne comportăm cu omul nostru vechi.
2. „să-și ia crucea” - cel care și-a purtat crucea în timpul acela a terminat cu lumea și lumea cu el. La fel ar trebui și noi să nu mai avem nicio legătură cu această lume.

Apostolul Pavel a acționat pe baza acestor principii. Aflăm în [Filipeni 3](#) că el nu aștepta nimic de la lume ([Filipeni 3.8](#)) și că, de asemenea, nu se mai baza pe el însuși ([Filipeni 3.9](#)).

Numai în acest fel Îl putem urma cu adevărat pe Domnul. Urmându-L, trebuie să ne așteptăm să experimentăm împotrivire din partea oamenilor, pe care a întâmpinat-o și Domnul ([Ioan 15.20](#); [2 Timotei 3.12](#)).

Calea spre glorie merge prin suferință. Un principiu pe care îl găsim adesea în Scriptură și care este prezentat foarte clar de Domnul în aceste versete.